

Φίλες και φίλοι,

Μία από τις πιο επαναστατικές ιδέες των καιρών μας, υπήρξε η Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Με την έννοια την Άμεσης Δημοκρατίας. Της δυνατότητας δηλαδή οι πολίτες να βρίσκονται στο κέντρο της λήψης των αποφάσεων, να αυτενεργούν, να είναι αυτοί που καθορίζουν τις προτεραιότητες της ζωής τους. Αλλά και τα μέσα για την επίτευξή τους.

Μιλάμε δηλαδή για μια οργάνωση με επίκεντρο τον πολίτη και τις ανάγκες της κοινωνίας. Μια Τοπική Αυτοδιοίκηση που να ανταποκρίνεται πραγματικά στο όνομά της – να μην είναι ετεροδιοίκηση. Αλλά να είναι ένα κύτταρο δημοκρατίας – το πρώτο και το σημαντικότερο σε ό,τι αφορά ιδέες και πράξεις αλλαγής. Ιδέες και πράξεις που σηματοδοτούν βαθιές αλλαγές. Αλλαγές οι οποίες ξεκινούν από τα κάτω, για να επεκταθούν σε όλη την κοινωνία. Αλλαγές που έχουν έτσι έναν βαθιά ανατρεπτικό όσο μαζικό χαρακτήρα.

Σε αυτόν τον ανατρεπτικό και μαζικό χαρακτήρα άλλωστε συνίσταται και το επαναστατικό περιεχόμενο της πραγματικής Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Στο γεγονός δηλαδή ότι ανατρέπει τις κατεστημένες, καθετοποιημένες δομές εξουσίας. Ανατρέπει τα στεγανά της άσκησής της από κλειστές ομάδες, στο εσωτερικό των οποίων αναπαράγεται ένα σύστημα εξουσίας αποκλεισμού των πολιτών, των πολλών από τις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων. Τα στεγανά της εξουσίας που επιδιώκουν δηλαδή την κλειστή αναπαραγωγή της. Μακριά από τον δημοκρατικό έλεγχο των πολιτών, μέσα σε αδιαφανείς διαδικασίες, με στόχο τη διατήρηση του πολιτικού ελέγχου των ολίγων έναντι των πολλών. Την διασφάλιση των προνομίων των ολίγων έναντι των πολλών.

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι η κάθε προσπάθεια πραγματικής αυτοδιοικητικής, αμεσοδημοκρατικής χροιάς βρέθηκε ανέκαθεν στο στόχαστρο της κεντρικής εξουσίας, που επιχείρησε να την καταπνίξει – ενίοτε και με αίμα – εν τη γενέσει της. Και τούτο γιατί την είχε θεωρήσει ευθέως ανταγωνιστική και άρα επικίνδυνη για την ίδια της την ύπαρξη.

Από την εποχή της Βαυαροκρατίας που στράφηκε κατά του κοινοτισμού, ο οποίος είχε αρχίσει να ανθίζει στα πρώτα χρόνια της Επανάστασης του 1821, ως τη σημερινή περίοδο, κατά την οποία, η κεντρική εξουσία, μέσω του Καλλικρατικού νόμου, που επαναχάραξε τον χάρτη της αυτοδιοίκησης, δίνοντας μεν εξουσίες, «ξεχνώντας», την μεταφορά των ανάλογων πόρων προς τους δήμους, ο φόβος της κεντρικής εξουσίας είναι ένας. Να μην γίνει πράξη αυτό που σημείωνε το δεύτερο άρθρο του Ψηφίσματος των Κορυσχάδων τον Μάη του 1944: **«Όλες οι εξουσίες πηγάζουν απ' το λαό και ασκούνται απ' το λαό. Η Αυτοδιοίκηση και η λαϊκή Δικαιοσύνη είναι θεμελιώδεις θεσμοί του δημοσίου βίου των Ελλήνων».**

Οι λίγες αυτές γραμμές αποτυπώνουν την βαθιά επαναστατικότητα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Μιας διοίκησης των πολιτών με αποκέντρωση, αλληλεγγύη, με ρολό πρωταγωνιστή για τις τοπικές κοινωνίες, με κοινωνική συνοχή, με ενίσχυση της δημοκρατίας.

Υπό αυτό το πρίσμα έχουμε λοιπόν να κάνουμε, όπως ήδη παρατήρησα, με έναν πραγματικά επαναστατικό θεσμό, ο οποίος απελευθερώνει τις μεγάλες δυνατότητες των τοπικών κοινωνιών και σηματοδοτεί μια Αυτοδιοίκηση στην υπηρεσία του πολίτη, που λειτουργεί ως λαϊκή εξουσία, αγωνιστική και διεκδικητική. Η οποία πρέπει να διαθέτει οικονομική επάρκεια για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της, με απλοποιημένες δομές, με διαφάνεια, για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών των δημοτών.

Φίλες και φίλοι

Κάθε άλλο παρά τυχαίο είναι το γεγονός ότι στη χώρα μας η τοπική αυτοδιοίκηση ήταν διαχρονικά όμηρος.

Όμηρος πελατειακών δικτύων, όμηρος σχέσεων εξάρτησης και διαπλοκής, μικρών και μεγάλων συμφερόντων σε τοπικό και εθνικό επίπεδο.

Εγκλωβισμένη σ' έναν ασφυκτικό χορό με το κράτος των Αθηνών, σε ένα συνεχές ασυνάρτητο και αλλοπρόσαλλο παζάρι, όπου αρμοδιότητες, κρίσιμοι πόροι και απαραίτητα κονδύλια, δίνονταν, μισό -δίνονταν, παίρνονταν πίσω, δομές που ορίζουν τη ζωή

εκατομμυρίων ανθρώπων άλλαζαν κατά την κρίση του κόμματος που είχε την κεντρική διοίκηση στα χέρια του ανά πάσα στιγμή με έναν κυρίαρχο στόχο σταθερό: Να μην αυτονομηθεί ποτέ η τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά αντίθετα, να μείνει, για πάντα, ετεροδιοίκηση, μακριά από τους πολλούς και μόνιμα στην υπηρεσία και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ολίγων.

ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, εργάστηκαν διαχρονικά με ζέση ώστε ο πρώτος και ο δεύτερος βαθμός αυτοδιοίκησης να μείνουν αδύναμοι και ανεπαρκείς, χωρίς τη δυνατότητα να δίνουν άμεσα, αποτελεσματικά και με αυτοτέλεια λύσεις στα προβλήματα των πολιτών.

Με απόλυτη δυνατότητα όμως να συμμετέχουν στο χορό της διαφθοράς και της διαπλοκής που ξεκινούσε από τα πάνω και έφτανε μέχρι το πιο απομακρυσμένο χωριό, το πιο μικρό δημόσιο έργο που γινόταν και έπρεπε να μεταβληθεί σε κερδοσκοπική ευκαιρία για φίλους και κολλητούς των τοπικών κομματαρχών και των αφεντικών τους στην Αθήνα.

Εργάστηκαν ώστε δήμοι, νομαρχίες και στη συνέχεια περιφέρειες να απαξιωθούν, να γίνουν γρανάζια μιας βαθιά διεφθαρμένης κρατικής μηχανής, με κομματικούς στρατούς και κάθε είδους ρουσφέτια. Μέσα από τη διεκπεραίωση συμφερόντων στο πλαίσιο αναπαραγωγής ενός φαύλου, πελατειακού οικονομικού και πολιτικού μοντέλου που οδήγησε, εντέλει, στη σημερινή χρεοκοπία.

Χρεοκοπία οικονομική, πολιτική.

Χρεοκοπία ηθική.

Και ο κλήρος πλέον πέφτει στην Αριστερά, να ανατάξει τον τόπο. Να δώσει νέα πνοή σε μια Αυτοδιοίκηση που να είναι αντάξια του ονόματός της.

Να αποδείξει ότι δεν είναι μονόδρομος η διαφθορά, οι πελατειακές σχέσεις, η γραφειοκρατία.

Είμαστε λοιπόν αποφασισμένοι ότι εμείς, όχι μόνοι μας, ως φορείς μιας αλάνθαστης αλήθειας αλλά με τη στήριξη ενός όσο το

δυνατόν ευρύτερου κοινωνικού μετώπου, θα προχωρήσουμε στις απαραίτητες τομές και μεταρρυθμίσεις, έτσι ώστε να αναδειχθεί η Τοπική Αυτοδιοίκηση πράγματι σε κύτταρο δημοκρατίας. Σε φορέα δημοκρατικής εξουσίας. Να αναδειχθεί στην απαραίτητη προϋπόθεση ανατροπής του σημερινού χρεοκοπημένου συστήματος. Του συστήματος που έχει καταστήσει τα μνημόνια και την λιτότητα πυξίδες της πολιτικής του.

Μιας πολιτικής που θα ανατραπεί, ακριβώς, από τα κάτω.

Από τους πολίτες. Από τον δημοκρατικό τους έλεγχο.

Γιατί είναι βαθιά πεποίθηση του ΣΥΡΙΖΑ και του ευρύτερου κοινωνικού μετώπου που τον στηρίζει, ότι η χώρα μας δεν μπορεί να ξαναστηθεί στα πόδια της με τους πολίτες στο περιθώριο.

Και τούτο γιατί το νέο υπόδειγμα που προωθούμε, προϋποθέτει την ανατροπή του σημερινού, πυραμιδωτού μοντέλου εξουσίας.

Γι' αυτό και ο σχεδιασμός για την ανασυγκρότηση της χώρας μας οφείλει να περάσει από τις τοπικές κοινωνίες, οφείλει να γίνει στο πλαίσιο μιας πραγματικής, και όχι κατ' όνομα, τοπικής αυτοδιοίκησης. Από τους πολίτες, με τους πολίτες, για τους πολίτες.

Φίλες και φίλοι,

Η μέχρι σήμερα εμπειρία μου από τις επισκέψεις μου, στο πλαίσιο του αγώνα για την Περιφέρεια Αττικής, στις γειτονιές του Λεκανοπεδίου και σε όσους χώρους εργασίας έχουν απομείνει, λόγω της κρίσης, έχει δείξει δύο πράγματα.

Πρώτον: Την ωριμότητα των συνθηκών για έναν βαθύ και ουσιαστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Έναν μετασχηματισμό που ξεκινά από τη βάση. Και διεκδικεί να ορίσει την ατζέντα της λεγόμενης «υψηλής πολιτικής».

Και δεύτερον: Τη συνειδητοποίηση εκ μέρους των πολιτών ότι το σημερινό φαύλο σύστημα εξουσίας έχει φθάσει στο τέλος του. Ότι πλέον η εποχή της ανάθεσης σε παντοδύναμους κομματικούς μηχανισμούς, έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Ότι είναι υπόθεση των

πολιτών ο σχεδιασμός αναπτυξιακών πολιτικών για τη δημιουργία μόνιμων θέσεων εργασίας, ένας νέος χωροταξικός σχεδιασμός με έμφαση στους χώρους πρασίνου ή ένα νέο μοντέλο διαχείρισης των απορριμμάτων.

Αυτό είναι άλλωστε και το μεγάλο στοίχημα της ελληνικής αριστεράς που σήμερα εκφράζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ανάταξη του τόπου περνάει μέσα από την ανάταξη των τοπικών κοινωνιών.

Αυτό είναι το στοίχημά μας.

Ένα στοίχημα που θα κερδίσουμε συλλογικά, αγωνιστικά. Από τον Έβρο ως την Κρήτη, από την Ήπειρο ως τα Δωδεκάνησα. Και βέβαια στην Περιφέρεια Αττικής.

Για να γίνουν οι δήμοι και οι Περιφέρειες συμμετοχοί και συμπαραστάτες στην κοινή προσπάθεια οικονομικής και κοινωνικής ανασυγκρότησης της χώρας.